

Въ мене и сега живѣе трепетътъ предъ
тоя ужасъ, но въ паметта ми сж се запазили
кратки, мигновени картини. Видѣхъ войниците
смълчани, притиснати повече единъ къмъ
други, съ обтегнати лица и блуждаещи по-
гледи. Наблизо патроннитѣ коне, съ наострени
уши, треперѣха съ цѣлото си тѣло, теглѣха
се назадъ и плахо прѣхтѣха. Не зная какъ
погледътъ ми се спрѣ на ято черни птици,
които летѣха въ въздуха. Отъ де бѣха до-
шли, не зная, но щомъ стигнаха надъ тоя
пламтещъ и страшенъ адъ, изведнѣжъ се
сепнаха, издигнаха се по-високо и бързо се
повърнаха назадъ. Бѣгаха и тѣ. А дъждътъ
продължаваше да вали. Но това сякашъ не
бѣше дъждъ, а тихъ, безутешенъ плачъ. Отъ
тъмното, оловено небе каточе падаше върху
земята сѣнката на една голѣма скръбъ.

Внезапно настѣпи едно затишие. И въ
тая кратка пауза неясно, като слабо и да-
лечно ехо, чуваме откъмъ селото викове ура.
Два или три пжти повторено ура, замрѣло
въ отново подетитѣ гърмежи. Но това бѣше
достатъчно. Ние се гледаме единъ други, вне-
запна радостъ ни обзема, въ очитѣ ни почти
ще бликнатъ сълзи. Тамъ нѣкъде се правѣха
последни и отчаени усилия, творѣше се вър-
ховенъ подвигъ. И безъ да знаемъ още края
на тая епична борба, усѣщаме радостното
предчувствие за победата. Везнитѣ на ща-